

(המשך מעמוד 27)

הצטיידה בבירכה של האמרגן גיורא גור דיק, שאמר לה הגיגית: "גשי למנהל האולימפייה, קוקארטריס מיטרי לו דרישת-שלום חמה, ומובטח לך חודש הופעות בי אולימפייה."

היא צילצלה לקוקארטריס לפי הנחיותיו של גורדיק אולם מנהל האולימפייה, הנחשב כאחד האישים החשובים בעולם הבידור הי אירופי, לי זכר כלל אמרגן בשם גורדיק. היא לא ידעה אף מילה צרפתית, והכסף אול במהירות. היא מכרה את כרטיסי הטיסה לישראל שאתו שמרה על כל צרה, ונשארה בודדה. יוחנן התייאש וחזר ארץ צה, ואילו היא החלה מופיעה כמועדון לילה קטן. אחרי שקיבלה מעט ביטחון, צילצלה לאדי ברקלי, מנהל חברת-התקליטים הגדולה שהסכים לקבוע פגישה עימה, מפגישה זו יצאה עם חוזה-הקלטת. התקליטים הראשונים היו עץ הזית, אכסר דוס והבה נגילה. התקליטים החלו, "הולי כים" בשוק, הכסף הצטבר, גלגלי-ההצלחה החל מסתובב, וריקה התאבה במנהל הי אמנותי שלה מחברת-התקליטים, ז'אן-פייר מאנייה. "תשע שנים הוא מנהל אותי, ואת כל ההצלחה שלי אני חייבת לו." מציינת ריקה. הוא מתגורר איתה בביתה מזה שבע שנים ודואג לה כאב.

המלתחה
ריקה זרמי ליד אחד מארונות-הבגדים שלה גדושי יצירותיהם של מיטב מעצבי האופנה הפאריסאיים. "אני אוהבת הנאות חומריות", מודה ריקה, "וזה כולל שמלות".

כלפי חוץ, נראה שלריקה לא חסר דבר. היא מכרה עד היום יותר מ-12 מיליון תקליטים, מה שמבטיח לה קיום בכבוד במשך כמה שנים טובות גם מבלי לעבוד. משום כך היא איננה פוחדת מן כישלון דראסטי. ריקה אינה רוצה לחשוב על המחר. האנשים הקרובים ביותר הם הוריה, המתגוררים בירושלים ואחיה, עודד ארז, העובד במישרד-המיסטריות-העשירה. היא מגיעה ארצה באלמוניות גמורה אחת לשישה חודשים, במקלות אצל מישפחה ויורדת לנוח באילת. אבל היא אינה חר שבת לחזור ארצה.

"לעולם לא אוכל לעזוב כל מה שי השגתי בצרפת, את המעמד שלי ואת רמת-החיים שאני מנהלת." היא אומרת. "מה שהשגתי זו העובדה שבלי לדעת מילה בצרפתית, ומבלי להכיר אף אחד, אין היום איש בצרפת ששואלים אותו מי זו ריקה וראי והוא לא יודע. כולם יודעים שאני ישראלית, ולוא אני לא היו יודעים בכלל איך נשמע צליל השפה העיברית."

"אני אוהבת הנאות חומריות", מודה ריקה, במצפון שקט. "עבדתי קשה כדי להגיע לזה. דברים פים זה חלק מהאושר שלי. בשבילי האסתטיקה יוצרת מיסגרת. האושר, לגבי, הוא ליצור דברים שמצואים חן בעיני ולשיר בצורה שגורמת לי עונג. את זה צריכה ללוות נחומיות. זה מה שממריץ אותי לשמור על הרמה וללכת קדימה. תמיד קדימה. המשברים שאני עוברת הם חלק מסיכוני המיסקוע".

יצחק תוראל

מציח'ק, הא?
שואל חיים טופול את הקהל אחרי שסיפר קוריוז מתקופת להקת הנח"ל. באותו ערב של צילום חיים שכאלה התעלה טופול על עצמו, סיפר ציבובים בשוכבות, שר ללא זיפים, הניף ידיים, עשה פרצופים והתרגש מאד. ברקע, על המסך, תמונה ישנה של טופול, מימי להקת הנח"ל.

החברה הראשונה
של חיים טופול היתה תמר פאירברג (מימין). בתו של בעל קולנוע נוגה המפורסם בגיעתיים, אשר הכירה את טופול בהכשרה בקיבוץ גבים. ברקע נראית תמונה מימי היי

היא חיכה במבלנות עד שיגיע תורו. לפניכן נאנח כל בית ישראל על החיים שכאלה של יקירי היישוב, מייבשי-הביצות, והתבשם מיספורי ארץ ישראל ברישנה, התורכים, המנדט והמתחרת. ההגנה וצה"ל ומהילא. ועכשיו הגיעה גם שעתו של נציג ישראל החדשה.

ביום הרביעי שעבר נחת חיים טופול בנמל-התעופה בן-גוריון בלוד, וראשית כל הצהיר ברישגלי שאיננו סוחר-נשק או יועץ לענייני-טרור. מה שבטוח — בטוח, רק אחריכך התפנה לסיכום-הביניים שי הלינו עבורו עמוס אטינגר וצוות עוזריו וביום החמישי שעבר, באולפנייה-הסרטה

חיים

אחריו ברהובות. אחרי שקיפץ עם זקן על בימות לונדון כטוביה החולב בכנו על הגג, אחרי סלאח שבתי ואפילו אחרי תקופת להקת הנח"ל של תחילת שנות החמישים, שממנה יצאו גם יוסי בנאי, יונה עטרי, עליזה קאשי, נחמה (הלנה) הנדל, דרורה חבקין, שושיק שני ועוד רבים אחרים. שעיצבו את מסורת הלהקות הצבאיות שי באו אחריהם.

עבודה על הרב-סמל

וותיקים פטרו ביותר משמץ של זילזול את הצעירות החינניות של צוות-הווי"מ"ל הנוכחי. היתה זו הופעת הבכורה שלה. אבל "מה זה להקת-הנח"ל של היום לעומת אז?" הפטיר יוסי בנאי. "היום אין בחורים". נתן טופול את הי תשובה המוחצת. "הם נהדרים, באמת נהדרים!" המחמאה לא היתה אובייקטיבית. כי בקצה החבורה עמדה ענת בת ה-18, בתו הבכורה של טופול, בתיספורת נעזית קצרה. היתה זו הופעת-הבכורה שלה.

ובאמת, מי יכול להבין היום את סיפורי הגורן בליליירה. "פעם" נזכר טופול הי חייכן, "עליתי לגורן עם חברתי הראשונה,

כרותם על רקע פרסם בקיבוץ. "פעם", נזכר טופול, "קינאתי לה נורא. איזה בחור מחוץ להכשרה ניסה להתעסק איתה. אז זה היה דבר נורא לצאת עם בחור שלא מן ההכשרה". אשתו של טופול, גליה, שישבה בתוך הקהל, לא קינאה, אך התרגשה מאד.

תמר פאירברג, אתם יודעים בשביל מה. פתאום הערימות מתמוטטות, ומכל הפניות מופיעים לפתע כל החבר'ה ושואלים: 'מה קרה? מה קרה?' כאילו רק במקרה עברו וראו גורן מתמוטט ממעמסיותו". המשרור יב"י (יונה בן-יהודה) הופיע כמשרור, וכמצילו המיקרי של טופול מדי בריונים צעירים שגירש מקבוצתו בתנועת הנוער העובד, בימים שבהם היו שניהם פועלי דפים צעירים. יבי הופתע כשעמוס אטינגר הציג שירים שחיבר טופול במיס תרים. היו אלה בעיקר שירי-אהבה לתמר, החברה הראשונה. שהיא בתו של בעל קולנוע נוגה המפורסם בגבעתיים, שכולם